

Nazaj v leto 1988

Morda je zakonito, da je proces v teh dvajsetih letih izoblikoval janše in pahorje. Vendar, čas je za spremembo!

Proces, ki ga je zastavil janšizem v obdobju 2004 – 2008 je postavil temelje za sedanjo razgradnjo države in posušnjevanje državljanov. Ključnih elementov je bilo več.

1. Vzpostavitev osnovnih pogojev za tajkunizacijo. Nasilna kadrovanja janševih služabnikov v vrsto pomembnih podjetij so mnoge vodstvene ekipe v podjetjih prisilile, da so pospešile prevzeme podjetij. To je bila edina možna obramba. Čeprav sam vrsto primerov ne odobravam, pa sem prepričan/vem, da je bilo tako. »Gospodarska« kriza, pravzaprav kriza, ki so jo povzročile finančno – politične elite, je problem zelo zaostрила. Janšisti so tako ustvarili pogoje za tajkunizacijo in v pravem trenutku tajkune tudi napadli. S tem so si, ob (kasneje)neverjetno nesposobni Pahorjevi vladi, ustvarili prostor za vse nadaljnje rabote.

2. Začetki velikega, popolnoma nepotrebnega zadolževanja države. Seveda je bil namen janšistov nov (finančni) prostor izkoristiti za nadaljevanje nasilnega prevzemanja oblasti in se okoristiti na račun države in državljanov. Gromozanska neposobnost Pahorjeve vlade (mislim, da niti ni šlo samo za nesposobnost!) se je pokazala takoj na začetku vladanja pri potrjevanju proračuna za nazaj. Težko si je predstavljati, da nekdo/neka vlada ne ve, da se taka naivnost (če je sploh šlo za naivnost) ne bi maščevala.

3. Agresivne organizacijske in kadrovske spremembe v korist »naših« idej, pajdašev itd. Primer/dogovor/izvedba primera Mercator – Delo – Istrabenz – Pivovarna Laško in nadaljevanja v Luki Koper, Intereuropi itd. so samo najbolj vpijoči primeri.

Proces, ki se odvija v obdobju po novih volitvah, je še mnogo agresivnejši in bo že po enem letu (tudi, če bi ga nam uspelo takoj ustaviti) pustil še mnogo hujše posledice, kot so bile opisane v obdobju 2004 – 2008. Dodatno so posegi še agresivnejši na področjih, kot so znanost, izobraževanje, zdravstvo, kultura itd., kar pomeni še dolgoročneje negativne posledice. Gre torej za zelo širok, temeljit proces v škodo države in velike večine državljanov.

Seveda »igra srce«, ko človek vidi, da se nekateri bolj organizirani upori le dogajajo. Res je tudi, da na ta način pride do izraza vrsta stališč v zvezi s sedanjim dogajanjem. Posameznih stališč. Ki so prava. In imajo tudi možnost, da janšistični proces ublažijo, upočasnijo, morda celo zaustavijo. Lahko so tudi začetek, ki v nadaljevanju povzroči padec janšistične vlade. Toda, to je skrajni domet.

Vprašanje je »Kaj dan potem?« (Žižek).

Dokler imamo parlamentarno demokracijo (ne trdim, da je ni mogoče izboljšati!), moramo poskrbeti za to, da se procesi vsebinsko spremenijo tam, kjer se odloča o ključnih stvareh, pomembnih za državo in državljanje. Središče tega procesa pa je parlament in so ljudje/kadri, torej v tem primeru poslanci in vlada, ki jo poslanci izvolijo.

Sedaj proces kreirajo, oziroma točneje, izvajajo diktaturo, ozka vodstva političnih strank, ki ukazujejo poslancem in vladi. Vemo – imamo strankokracijo. V sedanji sestavi, oziroma razmerju sil, diktirajo odločitve janšisti, ki jim služijo odvisni in kolaborantski priveski strank, ki so z njimi v koaliciji.

Opozicija je razdeljena in zato nemočna. Pošteno sicer povem, da občudujem strokovnost in voljo nekaterih posameznih poslancev opozicije (tako iz PS, kot iz SD), toda to je z vidika možnosti doseči nek realen rezultat popolnoma nepomembno. Obe opozicijski stranki si med seboj prej nagajata, kot pa da bi organizirano sodelovali. Očitno zaradi pričakovanih, vsaj kratkoročnih učinkov zase.

Toda, vse to je na račun državljanov. S tem se samo pogloblja proces diktature, ki siromaši državo in državljanje. V korist ozke, na državne jasli prisesane politično – finančne elite. In kdorkoli v tem procesu naprej sodeluje na dosedanji način, je soodgovoren. Zgodovinsko!

Proces je mogoče spremeniti, ali ga vsaj začeti spreminjati v pravo smer, samo z novimi volitvami čim prej. V odnosu do tega vprašanja pa ocenjujem, da bi bili in koalicija in opozicija složni v odgovoru: Ne moremo si privoščiti »izgubljanja časa« z novimi volitvami. Situacija je preresna. Zakaj? Ker se vsi bojijo novih volitev.

Trdim, da, tudi če zadnjih volitev ne bi bilo, situacija danes ne bi bila slabša, kot je. Ne samo z vidika proračuna, še posebej z vidika razvoja (ne!)demokracije, odnosov v družbi nasploh, ustvarjalnosti in iniciativnosti posameznikov in skupin itd. Celotna moč naroda je degradirana.

In kaj je odgovor na trditev, da upor ni dovolj? Odgovor je, da je treba organizirano zaustaviti sedanji janšistični proces in organizirati novega. V ta proces se morajo povezati skupine, organizacije, ki imajo realno moč za spremembe. To so: glavni sindikati, nekatere politične stranke (zlasti TRS v sodelovanju z nekaterimi drugimi) in nekatera civilna gibanja. Med političnimi strankami, ki so v parlamentu, je tudi nekaj zdravih jeder in se lahko priključijo. Organiziran način, s sodelujočimi, kot tu navajam, vsaj na začetku, je potreben. Zato, da se akterje v parlamentu prisili k novim volitvam. Do tega bo sicer itak prišlo pod pritiskom ulice. Toda so tudi boljši, boljše organizirani, hitrejši in bolj učinkoviti načini. Z boljšimi rezultati za državo in večino državljanov. Pri tem mora vsaka organizacija malo izstopiti iz svojih zamišljenih/ujeljavljenih okvirov poslanstva in prevzeti to tveganje. Sicer do organiziranih in učinkovitih sprememb v dovolj kratkem času ne more priti.

Oziroma bodo prevladali spontani načini upora, pri čemer ostane zelo v zraku odgovor na vprašanje »Kaj dan po tem?«

V tej zgodbi je seveda vprašanje, zakaj Pahor ne more/ne sme biti predsednik, pomembno le v tem smislu, ali so se državljanje že zavedli tega, da je bil Pahor v vseh fazah opisanega procesa škodljiv. Škodljiv je bil praktično z vsem, kar je delal in z vsem, kar ni delal. Njegovo vodenje vlade je pokazalo, da je nesposoben koristno delovati na takih nivojih. Če ne gre za kaj drugega. Je možno, da Pahor že dolgo vidi edini »izhod« v paktu SDS – SD oziroma Janša – Pahor?

Janša in Pahor (in mnogi njuni sopotniki) sta produkt tranzicije/osamosvajanja naše države. Vstopila sta v politiko brez vsakih realnih življenjskih izkušenj. In se v njej ustalila in pokvarila. Zato je prav, da jih volilno telo delegira v drugi, tretji plan. Ali pa izloči.

Seveda vem, da to ni samo njun problem. Problem je širši. Je v tem, da se Slovenci (ali pa naša država) »dokončno« srečujemo v tem procesu s svojo relativno (v primerjavi z drugimi državami) majhnostjo (samo v fizičnem smislu – število ljudi, površina ozemlja itd). Majhnostjo, ki lahko »gre na nebo« v pozitivnem smislu. Tako kot, kljub vsemu, vrsta podjetij, ki so dobro vodena in kjer so lastniki, managerji, vsi delavci, tudi sindikati ... sodelavci s skupaj dogovorjenimi cilji. Kjer v praksi izvajajo nov »dogovor« med kapitalom in delom. Kot država lahko postanemo »Švica«, če bi se našel nekdo, skupina, politična stranka ..., seveda več njih, ki znajo moč, znanje, delavnost ... Slovencev, organizirati v učinkovit proces. In ga narediti konkurenčnega v svetu.

Morda je zakonito, da je proces v teh dvajsetih letih izoblikoval janše in pahorje. Vendar, čas je za spremembo! Skrajni čas je za organizirano spremembo! Bodimo sprememba!